

Rozloučení

Ginevra

Vázne mi hlas, zvolna za oknem svítá,
rozkvetlé ráno dnes naposled zřím.
Jak vzácný je čas, už málo ho zbývá,
vždyť není to dávno, kdys byl mi vším.

Jen malou chvíli, tiše "Sbohem" Ti říct,
svou dlaň si do Tvé ještě jednou položím.
Zahřej mě, milý, zima zháší můj klín,
pověz mi lásko, proč tak záhy odcházím.

Vzpomínám, matko, ze severních plání,
jak do vlasů vítr píseň lásky mi vál.
Na vůni stromů i na dívčí přání,
na otce, když v slzách nám požehnal.

Nad hlavou krouží hejna divokých ptáků,
na křídlech nesou dál k políbení,
za vámi letím vzhůru do měkkých mraků,
bolest už v nebi neucítím.

K bělostným křížům pak pohlédnu dolů,
duše je volná, tělo pohřbívací.
Lučím se s vámi, jednou sejdem se spolu,
ve věžích zvony už doznívají.